

За брамою вічності

Таку назву стала нова книжка обдарованого поета і журналіста Петра Куценка. Вірші його уже відомі читачам «Імпульса», і ось нова зустріч з поетом.

У віршах щойно випущеної друком книги осмислюється сутність людського буття, його багатовимірність і неповторність, духовна і екологічна проблематика нашого часу. В простих і щирих поетичних рядках автор вміє передати тонку музику своєї душі, глибоко ліричне проникнення в захоплюючий світ природи, в чарівну красу рідного краю, бачити в ній усю гаму кольорів і відтінків.

Нова книжка позначена тривожними і серйозними роздумами щодо чорнобильської проблематики і водночас світлими ліричними інтонаціями, в яких «витає тут і там нетлінний дух краси». Тож знайомимо шанувальників поезії з новими віршами Петра **КУЦЕНКА**.

Всеочисні води

Передгрозовий тихий
просвіт
Згори погляне у ріку,
Освітить дах із високості
Й загуслі тіні в вишняку.
В чутивому промінні
птиця
Заб'ється — мов душа моя,
А збоку десь німа
дзвіниця
В тім просторі — аж засія.
І ось він скинеться
горою,
І, розколовши далину,
З'єднає мною і собою
Вись трепетну і тверду
земну.
Згорить хистка межа
чекання,
І миттю виповнить ество
Якесь незриме
струмування,
Якесь свавільне торжество.
Що зблиск, іще!
урветься подих,
Аж сполотніє світ увесь,
І ринуть всеочисні води
З трьох прорубів
гулких небес.

* * *

Що за сяйво опівнічне
Понад світом зайнялось?
Ледь вловиме, тихе й вічне.
Мов для милосердя хтось
Народивсь і для любові,
Мов зійшла на землю вись
І в невимовленім слові
Доли й гори обнялись.
Встало сяйво над землею,
Світить в душі нам усім
Віфлеємською зорею,
Благовістом золотим
І гарячою сльозою,
Що прогонить смерті
страх,
І святою гайною
В опівнічних небесах.

Спогад

про 26 квітня 1986 року

За зимовими туманами — багаття.
За весняними туманами — гроза.
А за літніми — цвітає, горить латаття.
За осінніми — біжить, горить сльоза.
Зблиснув день мій, золотий від грозовиці,
Та й укляк глухою нічю за плечем.
Зблиснув сміх твій із долини, від криниці,
А діншов... дійшов до мене лиш плачем.
Вдарив плач той, вдарив голос, вдарив спомин
Про ослплий серед ночі білий сад,
Про літаючий над білим світом комин,
Чорний комин — білі коси у дівчат.
Скільки ж бігло їх під гору в час ранковий!
Скільки ж бігло їм назустріч дівчорі!
Впав із неба гуркотливий чорний комин —
Білим чадом шугонуло із гори...
Будь я проклят, що не зміг до них добігти,
Переїнять їх, обізнять їх, заступить.
Біла сажа — на безвічній трави й квіти.
Свист коси. Безвічний свист. Безвічна мить.
Лиш зітхає за туманами багаття.
Лиш блукає за туманами гроза.
Не горить на мертвих водах цвіт латаття,
Та горить на цвіті мертвому сльоза.

* * *

І зайшлася душа поміж
див
Від печальних і радсних
збігів.
Заморочив мене, закрутив
В осяйній лихоманці
Чернігів.
Наметавшись в ламках
вітражах,
Розчахнулося небо
за містом,
І на Київ у присмерку
шлях
Аж заплакав скривавленим
листом.
В тихих відсвітах згаслих
світів
Бивсь той плач — і було
цього мало;

Я не їхав, не мчав,
а летів
Тіло й душу вогнем
облавало.
Це неначе спокута
за гріх
Свист і шал, переспані
густо
Самозреченням від
самовтіх;
Самоспалення це,
самогубство.
Відпалали плинкі міражі.
Відгули. Та залишились
в слові
Їх печаль — во спасіння
душі,
Їх вогонь — во спасіння
любові.